

Ανέκδοτα Λεμεσιανών Κανταδόρων

Βράδυ μέ φεγγάρι γύρω στίς 11.00 μμ. σέ κάποιο στενό σοκιάκι της Λεμεσού Νοέμβριος του 1962.

Αφού τελειώσαμε την πρόβα μας πού πάντοτε λάμβανε χώρα στό σπίτι του ζεύγους Φανάρη δηλαδή του Κλεάνθη καί της Θεοπίστης Φανάρη στήν οδό Ανεξαρτησίας δίπλα από τό ~~ήμικηνη~~ διοικητήριο Λεμεσού ξεκινήσαμε όλοι γιά τήν νυκτερινή μας καντάδα. Μέ τίς κιθάρες καί τά μανδολίνα τραγουδούσαμε τίς νύκτες γιά τό κέφι τό δικό μας αλλά πολλές φορές καί γιά τά μάτια κάποιας μικρής.

Κάθε φορά που βγαίναμε γιά τραγούδι στους δρόμους ο κόσμος μας φιλοξενούσε μέ ποτό, καφέ η αναψυκτικό. Αλλά εκείνη τη βραδυά συνέβαινε κάτι τό παράξενο κάτι τό εκπληκτικό. Όλοι ~~έβγα~~βγαίναν στό δρόμο νά μας υποδεχθούν καί νά μας ακούσουν, όλη η γειτονιά στό πόδι μεσάνυχτα καί κάτι. Προσέξαμε ότι ορισμένοι μας χαμογελούσαν ενώ άλλοι άκουαν θυμωμένοι καί με τά μούτρα κατεβασμένα. Ορισμένοι χειροκροτούσαν ενώ άλλοι έβλεπαν καί άκουαν απαθείς καί νυσταμένοι. Ορισμένοι έκλειναν καί τίς πόρτες πρίν νάν φθάσουμε κοντά τους.

Διερωτούμαστε γιατί; τί πάθαμε; τί έγινε έτσι; τί πήγε στραβά;

Δέν αργίσαμε νά μάθουμε. Ο αστείος τύπος της παρέας καί λίγο μεθυσμένος, προχωρούσε μπροστά καμιά 25αργιά μέτρα καί κτυπούσε τά κουδούνια των σπιτιών συνέχεια.

11. Μαντικί/1962
16/10/2006